

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den christne Tro og den christelige Lærdom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 80. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1859_1253-txt-shoot-idm710/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Andres langt mere latterlige end frygtelige Fodspor.

Bispef var baade Præste-Partiet og Profesfor-Partiet, ved at drive Friheden og mig ud, naar jeg selv, thi ingen af dem kan, hvor der er borgerlig Religions-Frihed, bestaae uden ved Frihed, saa at, naar først Friheden og jeg er udelukket, da har Søren Kierkegaards Gienfærd, hvor haanlig de end rympe Næse ad det, deres Liv i sin Komme, og vil neppe, selv i det taalmodige Danmark, ret længe lade dem vente paa Præmien for den „officielle Christendom“ og de „leiede Sandheds-Bidner“; men de kan derfor godt, især hos os, sørgelig forvirre Tantelegangen om Tro og Lærdom, adspilte Folket og, om ikke forhindre, saa dog besvære og forsinke den folkelige og kristelige Oplysning, der, for at blive frugtbar, maa baade holde Fred og holde Skridt.

Denne gjæstmilde og paa begge Sider fri Begjærlighed mellem Christendommen og Verdens-Folkene, som Christendommens rene og milde Menneskelighed gjør muelig, og som Christendommens verdslige Armod gjør uundværlig til dens Blomstring og Frugtbarhed, den er det, som vor eneste grundchristelige „Seer“ Johannes i Aabenbaringen har spaaet om, pegende paa „Rvinden“ i Soldragt med Maanen under Fod og med Himmeltægnskranstjen paa sit Hoved, hun, som paa Ornesvinger maatte flygte fra Ald-Dragen til Orken, hvor hun ved Guds Forsyn stulde finde Herberg og finde Næring i halvtredie Tidrum. Dette er nemlig Folke-Kirkernes Tid i Hedenskab og Kirke-Historien lærer os, at lige siden Jerusalem's Forstyrrelse har dette Gæstfri-Billede ganske

rigtig forebavet de saakaldte Tilfonsmænd, Biskere og Ledere i Christenheden, men hvor dunkel og forvirret Betragtningen har været, derom gaaer Syn for Sagn ei blot i den store Kirke-Stat, men i alle baade store og smaa Stats-Kirker, hvor den landflygtige Dronning kun, som andre Fanger, fik frit Herberg i et mere eller mindre strængt Fængsel, og blev afspist med tomme Hofligheder og med Steen for Brød, saa hun maatte hvad man kalder „leve af Luften“, men i grunden leve af det „Nulte Mama“, som hun i „Guds-Ordet af Herrens egen Mund“ serde med sig. Der var imidlertid hos ethvert Hedning-Folk, som Dronningen fra Davids Stad gjæstede, en fortere eller længere Fritid, da det undies Dronningen at tage Herberg, hvor det var hende beredt af Gud og at ernæres af dem, som satte deres Væge og fandt deres Glæde deri, og denne Dronningens Fritid var i Danmark usædvanlig lang, vel lidt over to Aarhundreder lang, fra Ansgars til Biskop Vilhelms Dage, saa at, er Folket nogensteds villigt til at staae paa en gjæstmilde, fri og venlig Fod med Dronningen, som er Christi Evangelium, da maa det være hos os. Dette Indtryk har Kirkens og Danmarks Historie gjort paa mig fra Begyndelsen, og hvor æventyrlig min Forestilling end længe var om det fri og venlige, fredelige Forhold mellem Danst og Christeligt, saa var dog den fri Begjærlighed mit Dufte og mit Haab.

Efterat det imidlertid er gaaet op for mig, at Christendommen, for at løse sin menneskelige Op-gave, trænger ligesaa meget til Mennesket, som Mennesket til Christendommen, saa bliver det mig

